

AMÉLIE
NoTHOMB
Igienă a asasinului

Traducere din limba franceză
de Giuliano Sfici

POLIROM
2022

— Cine ești dumneata? Ce cauți la ușa mea?

— Sîntem pe 18 ianuarie, domnule Tach, ziua care mi-a fost fixată pentru a vă întîlni.

— Colegii nu ți-au spus că...

— Nu i-am văzut pe acești oameni. N-am nici o legătură cu ei.

— Un punct în plus pentru dumneata. Dar ar fi trebuit să te avertizeze.

— Secretarul dumneavoastră, domnul Gravelin, mi-a pus benzile să le ascult aseară. Mă aflu aici în deplină cunoștință de cauză.

— Știai ce cred despre dumneata și totuși ai venit?

— Da.

— Bun. Bravo. A fost o faptă curajoasă din partea dumitale. Acum poți pleca.

— Nu.

— Ți-a reușit isprava. Ce-ți mai trebuie? Vrei să-ți semnez un atestat?

— Nu, domnule Tach, îmi doresc foarte mult să vă vorbesc.

— Ascultă, a fost foarte nostim, însă răbdarea mea are limitele ei. Gluma s-a terminat: șterge-o.

— Nici nu se pune problema. Am primit permisiunea domnului Gravelin, la fel ca și ceilalți jurnaliști. Așa că rămîn.

— Gravelin ăsta e un trădător. I-am spus foarte clar să trimită la plimbare revistele pentru femei.

— Nu lucrez la o revistă pentru femei.

— Cum? Mai nou, presa masculină angajează femele?

— Nu e nici o noutate, domnule Tach.

— Ei, la naiba! Promițător: la început angajezi femele, la urmă ajungi să angajezi negri, arabi, irakieni!

— Tocmai un laureat al Premiului Nobel spune lucruri atît de elevate?

— Un laureat al Premiului Nobel pentru Literatură, nu pentru Pace, slavă Domnului!

— Chiar așa, slavă Domnului.

— Doamna face pe spirituala?

— Domnișoara.

— Domnișoară? Nu mă miră, la cît ești de slută. Și lipicioasă, pe deasupra! Au dreptate bărbații că nu te iau de nevastă.

— Ați rămas în urmă cu vreo cîteva războaie, domnule Tach. În zilele noastre, o femeie poate rămîne celibatară dacă are chef.

— I-auzi! Zi mai bine că nu găsești pe nimeni să te reguleze.

— Dragă domnule, asta-i treaba mea.

— A, da, e viața dumitale privată, nu-i așa?

— Exact. Dacă vă amuză să povestiți la toată lumea că sînteți virgin, e dreptul dumneavoastră. Ceilalți nu sînt obligați să vă imite.

— Cine ești tu să mă judeci, mucoasă neobrăzată, slutenie stătută?

— Domnule Tach, vă dau două minute pe ceas să vă scuzați pentru ultimele dumneavoastră cuvinte. Dacă după două minute nu mi-ați

prezentat scuze, plec și vă las să muriți de urît în mizerabilul dumneavoastră apartament.

În secunda următoare, obezul păru să se sufoce.

— Impertinento! N-are nici un rost să te uiți la ceas: de-ai rămîne și doi ani aici, tot nu ți-aș prezenta nici o scuză. Tu să-ți ceri scuze! Și apoi, de unde-ai mai scos că țin la prezența ta? De cînd ai intrat, ți-am poruncit să nu mai încurci locul pe-aici de cel puțin două ori. Așa că nu mai aștepta să treacă alea două minute, că-ți pierzi vremea. Ușa-i acolo! Ușa-i acolo, m-auzi?

Ea nu părea să-l audă. Continua să se uite la ceas cu o expresie de nepătruns. Ce poate fi mai scurt decît două minute? Și totuși, două minute pot părea nesfîrșite cînd sînt măsurate riguros într-o tăcere de moarte. Indignarea bătrînului avu timp să se preschimbe în stupeoare.

— Bine, cele două minute au trecut. Adio, domnule Tach, a fost o încîntare să vă cunosc.

Se ridică și porni spre ușă.

— Nu pleca. Îți poruncesc să rămîi.

— Aveți ceva să-mi spuneți?

— Stai jos.

— E prea tîrziu să vă mai scuzați, domnule Tach. Răgazul s-a scurs.

— Rămîi, la dracu'!

— Adio.

Deschise ușa.

— Mă scuz, auzi? Mă scuz!

— V-am spus că e prea tîrziu.

— La naiba, e pentru prima dată în viața mea cînd mă scuz!

— Probabil de aceea vă prezentați scuzele cu atîta stîngăcie.

— Ai ceva de reproșat scuzelor mele?

— Chiar prea multe. Mai întîi, că vin prea tîrziu: aflați că scuzele tardive și-au pierdut jumătate din calitate. Apoi, dacă ați vorbi corect această limbă, ați ști că nu se zice: „Mă scuz“, ci: „Vă prezint scuzele mele“ sau, și mai bine: „Vă rog să mă scuzați“ ori, chiar mai bine: „Vă rog să-mi acceptați scuzele“, însă cea mai bună formulă este: „Vă rog să binevoii a-mi accepta scuzele“.

— Ce păsărească ipocrită!

— Ipocrită sau nu, dacă nu-mi prezentați scuze după toate regulile convenite, plec imediat.

— Vă rog să binevoii a-mi accepta scuzele.

— Domnișoară.

— Vă rog să binevoii a-mi accepta scuzele, domnișoară. Ei, acum ești mulțumită?

— Cîtuși de puțin. Ați auzit cu ce ton ați spus-o? Același ton l-ați fi folosit ca să mă întrebați ce marcă de lenjerie port.

— Ce marcă de lenjerie porți?

— Adio, domnule Tach.

Deschise ușa din nou. Obezul strigă zorit:

— Vă rog să binevoii a-mi accepta scuzele, domnișoară!

— E mai bine. Data viitoare să fiți mai prompt. Ca să vă pedepsesc pentru încetineală, vă poruncesc să-mi spuneți de ce nu vreți să plec.

— Ce, încă nu s-a terminat?

— Nu. Cred că merit niște scuze desăvîrșite. Limitîndu-vă la o simplă formulă, nu ați

fost prea credibil. Ca să fiu convinsă, am nevoie să vă justificați, să faceți astfel încât să am chef să vă iert – căci nu v-am iertat încă, ar fi prea ușor.

— Exagerezi!

— Dumneavoastră îmi spuneți asta?

— Plimbă ursu'!

— Prea bine.

Deschise ușa din nou.

— Nu vreau să pleci pentru că mi-e urît!
De douăzeci și patru de ani mor de urît!

— Iată că am ajuns și la problemă.

— Bucură-te, ai să poți istorisi în gazeta dumitale că Prétéxtat Tach e un biet moșneag care moare de urît de douăzeci și patru de ani. Mă poți da pradă odioasei compătimiri a gloatelor.

— Dragă domnule, știam că muriți de urît. Nu-mi spuneți nimic nou.

— Mergi la cacealma. De unde ai fi putut să știi?

— Există contradicții care nu înșală. Am ascultat împreună cu domnul Gravelin înregistrările celorlalți jurnaliști. Spuneți acolo că secretarul v-a organizat întâlnirile cu presa împotriva voinței dumneavoastră. Domnul Gravelin mi-a certificat contrariul: mi-a povestit cât de mult v-ați bucurat la ideea că vi se vor lua interviuri.

— Trădătorul!

— N-aveți nici un motiv să roșiți, domnule Tach. Când am auzit asta, am găsit că sînteți simpatic.

— Mi se rupe de simpatia dumitale.

— Totuși, nu vreți să plec. Și cam în ce fel aveți de gînd să vă distrați cu mine?

— Am un chef teribil să te calc pe bătăături. Nimic nu mă amuză mai mult.

— M-ați fermecat. Și vă închipuiți că asta o să-mi dea chef să rămîn?

— Unul dintre cei mai mari scriitori ai secolului îți face nemăsurata cinste de a-ți spune că are nevoie de dumneata și nu ți-e de-ajuns?

— Ați vrea poate să plîng de fericire și să vă scald picioarele cu lacrimile mele?

— Da, mi-ar plăcea destul de mult. Îmi place ca lumea să se tîrască în fața mea.

— În acest caz, nu mă mai rețineți: nu e genul meu.

— Rămîi: ești căpoasă, iar asta mă amuză. De vreme ce nu pari hotărîtă să mă ierți, hai să facem un pariu, vrei? Pun prinsoare că, la sfîrșitul interviului, am să te fac să vomîți ca și pe predecesorii dumitale. Îți plac pariurile, nu?

— Nu-mi plac pariurile gratuite. Am nevoie de o miză.

— Ești interesată, hai? Vrei biștari?

— Nu.

— O, domnișoara e deasupra chestiilor de genul ăsta?

— Nicidecum. Numai că dacă aș fi vrut biștari m-aș fi adresat altcuiva. Altceva vreau de la dumneavoastră.

— Sper că nu fecioria mea.

— Vă obsedează fecioria asta. Nu, ar trebui să fiu disperată ca să-mi doresc așa o grozăvie.

— Mulțumesc. Atunci ce vrei?

— Spune-ați ceva de tîrît. Propun ca miza să fie aceeași pentru amîndoi: dacă cedez, mă tîrăsc la picioarele dumneavoastră; dacă